

Poul Joachim Stenders prædiken ved Lars Bo Jensens bisættelse den 29. august 2024 i Kirke Saaby kirke

Jeg hører det ikke bare. Jeg mærker det i kroppen som mørke bølger, der slår mod mig. Organistens dybe toner fra orglet. Tangenter han aktiverer med dansende fødder. Bassen, det rungende mørke. Bum – bum. Sådan lyder det i Kirke Saaby kirke ved gudstjenester og kirkelige handlinger. Sådan har det lydt i Jyllinge kirke, når Lars Bo Jensen spillede på orglet. Selv hvor lys melodien er, må bassen med. Det gælder også i vores ganske almindelige hverdag. Det er ikke interessant at læse bøger eller se film, hvor døden, mørket, de dybe afgrunde ikke får lov at være til stede. I vores samtaler med hinanden må bassen også være der. Vi bliver ikke mætte af overfladisk snak. Vi må have mol og dur.

Lars Bo var et usædvanlig musikalsk menneske. Det var som om, han trak vejret gennem musikken. Eller måske kan det udtrykkes bedre ved at sige, at han talte gennem musikken. Han kunne udtrykke sine længsler, sine drømme, sit håb, sin tro, sin frygt gennem det instrument, han spillede på. På dansk har vi ordet rørende. Og måske er det et af de ord, man kunne forsøge at beskrive Lars Bo's musik med. Han havde den formidable evne at kunne røre mennesker med sin musik, sine kompositioner, hvad enten det var privat, offentligt eller da han komponerede valse til Vinterbergs film, Festen.

I Karen Blixens Skæbne-anekdote Babettes gæstebud rejser general Løwenhjælm sig efter Babettes fantastiske måltid, og siger til dem, han har delt middagen med, at Babette er i stand til at forvandle et måltid til en art kærlighedsaffære, et ophøjet og romantisk elskovsforhold, hvor man ikke længere er i stand til at skelne mellem sjælelig eller legemlig appetit eller mæthed.

Sådan var den musik som fyldte Lars Bo's liv. Han kunne med sit talent, hvad enten han spillede til "suppe, steg og is" eller til en gudstjeneste eller begravelse, hvad enten han spillede rytmisk eller klassisk, bryde muren ned mellem det legemlige og sjælelige.

Sammen med Søren Johannsen udgav han for år tilbage Overstemmebogen, der blev solgt i over 400 eksemplarer og bruges i mange kirker i Danmark. I musikverdenen er en overstemme en stemme, der ligger over melodistemmen i et flerstemmigt musikstykke og danner harmonisk eller melodisk modspil til det. I min verden kan jeg lide at tænke på overstemmen, som røsten af Jesus Kristus fra det høje. Lars Bo var et troende og ydmygt menneske. Der var en stemme over ham, der kunne give hans liv harmoni eller modspil. Men også trøst når livet var svært, som livet blev, da han begyndte at miste hørelsen og slog sig ned i Kirke Saaby.

Komponisten Beethoven var næsten døv kun 27 år gammel. Men det hindrede ham ikke i at komponere eller dirigere. Men det må være frygteligt for en musiker at få sin hørelse reduceret. Lars Bo trak sig tilbage fra sit musiske virke. Han trak sig også tilbage fra mange af de mennesker, han havde kendt og holdt af. Men i sit isolerede liv fortsatte han alligevel med at være i det musiske. Han lyttede til fuglene i skoven, i haven, på markerne, som havde en frekvens, han godt kunne høre. Han komponerede mol og dur i sin have med insektvenlige buske og blomster. Det er ikke uden grund, der ligger vilde blomster på hans kiste. Der var fortsat en musisk verden for ham – også da han holdt op med at spille og komponere.

Som en anden H.C. Andersen havde Lars Bo hverken ægtefælle eller børn. Men han havde sin musikalske søster Mette, og han havde sin niece Cecilie og han havde niecens dreng Emil, som betød uendelig meget for ham. Og så havde han gennem sit liv en flok af mennesker, der havde nydt hans selskab. Og fælles for

dem alle er, at de betragter ham den dag i dag som et alsidigt musiksk talent og et ordentligt og redeligt menneske med stor retfærdighedssans, en mand med genial humor og en mave, der kunne klukke med, når han morede sig, et søgende og nærværende menneske. Men mest af alt var han lyttende. Det er en sjælden egenskab at have. Alle vil vi tale. Vores pauser i samtaler er ofte pauser, hvor vi forbereder os på, hvad vi vil sige, når den anden holder op med at tale. Vi lytter ikke til hinanden. Vi lytter ikke til overstemmen fra det høje, der forsikrer os om, at vi ikke er alene i hverken livet eller døden, vi lytter ikke til blomsterne eller fuglene eller stilheden.

Og så endnu en ting. Vi lytter ikke til fortiden. Lars Bo interesserede sig for historie. Og ingen tvivl om, at han ved at lytte til historien, blev vis på sin egen tid. I Johannes Åbenbaring, den sidste bog i Det nye Testamente, er skrevet: *"Jeg hørte en lyd fra Himlen som lyden af vældige vande og som buldren af voldsom torden, og den lyd, jeg hørte, lød som af harpespillere, der spiller på deres harper. Og de synger en ny sang foran tronen..."* Det er som om Johannes Åbenbaring kæder Guds rige, evigheden, sammen med musik. Mødet efter døden med Jesus Kristus kunne tænkes at være, som når musikken får det sjælelige og legemlige til at smelte sammen. Måske fik Lars Bo, måske får vi andre, en forsmag på Guds rige, i et fantastisk musikstykke, i et kys fra en vi elsker, i et menneske, der rækker hånden ud efter os, i en middag som den Babette kunne tilberede.

Gennem hele vores liv, selv om døden og mørket konstant runger under os som orglets bas, er der en masse himmelske dryp, der giver os en forsmag på det rige, som Jesus ved sin død og opstandelse har åbnet for os som en ny sang.

Lars Bo vil blive mindet med stor glæde og taknemmelighed.

Må Guds fred være med ham og må Guds fred og trøst være med os alle.

Amen.